

TRIBUNA

Al conseller Juan Antonio Serrano

CARLOS BARRERA SÁNCHEZ
CONSELLER GENERAL D'ARAN PER CONVERGÈNCIA
DEMOCRÀTICA ARANESA-PNA

A la secció 'La Carta del Dia' publicada dimecres passat dia 8, el Conseller de Turisme, Comerç i Transport del Conselh Generau d'Aran manifestava la seua reticència a escriure i donar la seua opinió sobre diversos aspectes referents al turisme de Vielha a causa de la seua responsabilitat política.

Tenint en compte el càrrec que vostè ostenta, vull entendre que aquest arravatament es deu a dos qüestions molt clares: la primera, el resultat electoral del passat dia 28 de novembre i la segona, l'encaix i la bona acceptació de les obres executades al Passeig dera Libertat de Vielha, que han permès la dinamització d'aquesta zona urbana al convertir-la en un dels eixos comercials més importants del municipi.

La connexió de la trama urbana semivianal del barri antic (carrers Sarriulèra i Major) amb el Passeig dera Libertat s'ha cohesionat amb la reforma de la plaça Sant Antoni, i si bé és cert que les obres han tingut un retard de 48 hores, això ha sigut a causa de les inclemències meteorològiques dels dies anteriors al pont de la Puríssima.

No obstant, li faré un petit resum cronològic de l'afectació d'aquesta obra als conceptes econòmics que vostè planteja en el seu escrit amb referència a "... posar en perill el PIB, el concepte d'estaciona-

lit i l'afectació al normal funcionament dels bars i negocis de la zona".

Des de l'inici de les obres de la plaça Sant Antoni, el carrer Major ha sigut accessible tant per al trànsit rodant com per als vianants a través del carrer Sarriulèra i el pont del Cap dera Vila, així com pels carrers Closes, Pradets i Sant Nicolau, accessos utilitzats tant pels veïns com pels proveïdors durant els dies que han durat les obres i únicament l'accés a la plaça Sant Antoni es va veure tallat el divendres dia 3.

Referent a la recollida d'escombraries, el dissabte dia 4, l'alcalde de Vielha, Pau Perdices, va comunicar al responsable de Serveis del Conselh Generau d'Aran, Emilio Sanllehy, que en el cas que la mida del camió no permetés el seu accés als contenidors subterranis del carrer Major, la recollida d'escombraries podria fer-se retirant momentàniament les tanques d'obra de la plaça Sant Antoni, ja que l'empedrat d'aquest tram ja estava executat.

Pel que fa a la seua preocupació per les retencions del trànsit produïdes per la parada intermitent del transport públic, vull puntualitzar-li que la freqüència horària d'aquest va provocar molèsties, però semblants a les que diàriament es produeixen a les zones de parada escolar, que, d'altra banda, són totalment justificades i assumibles.

Referent a la neteja de la neu del pàrquing dels militars, així com a la contractació de personal per a la brigada municipal mitjançant plans ocupacionals del Projecte Impuls de la Generalitat, només vull puntualitzar que el pàrquing ha estat totalment operatiu i que l'ajuntament ha donat feina a 31 aturats, mentre que les mateixes condicions de contractació, vostè sabrà a quants ha empleat el Conselh Generau d'Aran.

Preocupant-nos pel setanta per cent del PIB, pel concepte empresarial, per l'estacionalitat i pel lloable i respectat esforç de tot el sector empresarial i econòmic d'Aran, em permeto no ser *localista* com vostè i ampliar les mires a les obres que han afectat i afecten poblacions i infraestructures d'Aran, com per exemple les de la Nacional 230, tant a la travessia de Bòsost, en ple eix comercial de la població, que han durat gairebé un any, o a la travessia de Les (N-230), que es porten a terme des de fa més de divuit mesos, actualment parades i pendents de reinici a la primavera de l'any 2011, a més de provocar en els dos

casos una important reducció de zones de pàrquing, element imprescindible per a l'activitat econòmica i comercial.

Carretera C-28 al tram Tredós-Baqueira amb un projecte aprovat l'any 2006, inici de les obres a l'octubre del 2010 i acabament..., i aquesta és l'accés principal a l'estació

d'esquí de Baqueira Beret, motor econòmic d'Aran com a destinació turística d'hivern.

I a vostè com a conseller de Turisme, Comerç i Transports del Conselh Generau d'Aran només li preocupen les obres ja finalitzades de 200 m² de plaça al centre de Vielha...?

I a vostè com a conseller de Turisme, Comerç i Transports només li preocupen les obres ja finalitzades de 200 m² de plaça a Vielha...?

COL·LABORACIÓ

El problema de l'ateisme

JOSEP MARTÍ I CRISTÒFOL
PROFESSOR DE L'IREL

UN VERITABLE ateisme, diu el filòsof basc Xabier Zubiri, és cosa difícil i subtil. Ara com ara, no és la situació primària de l'home, el qual s'ha mostrat personalment i col·lectivament subjecte d'una variada experiència del *sagrat-diví* des de les beceroles de la humanitat. Però, aleshores, com explicar l'ateisme present també en l'home i el col·lectiu humà sobretot a partir de la modernitat il·lustrada?

L'home neix i és ja persona en sentit radical i ontològic des del moment de la seva concepció en el si matern. Però no existeix o és en el món sinó *autorealitzant-se* i configurant la seva *personalitat*. En aquesta

imperiosa necessitat d'haver *d'autorealitzar-se* mitjançant la seva activitat vital rau la possibilitat psicològica d'*oblidar* la seva fonamentació i religació *en i a Déu*, convertint la seva vida i persona en la font autosuficient de la seva realitat i ser.

La persona atea s'implanta en ella mateixa, en la potència i en l'èxit de la seva pròpia vida i persona, les quals abasten el caràcter d'absolutes, com en una "superbia de la vida" (1 Jn, 2,16). El superb, més que negar Déu, el que fa és afirmar implícitament que ell és déu, que es basta totalment ell mateix. L'ateu fa d'ell mateix un déu, un absolut autosuficient.

El temps actual, afirma Zubiri, és temps d'ateisme, és una època superba del seu propi èxit, temps de deslligament i de desfonamentació. El problema religiós d'avui és problema, abans de tot, de *religió-irreligió*. També, i per la mateixa raó, és temps de crisi de la intimitat, d'aprofundiment i reflexió en i sobre les arrels metafísiques i antropològiques de la persona. L'home, modernament, ha anat emprant tota mena de suports per suplir el buit que ha deixat en la vida i persona l'oblit o buit de Déu.

Zubiri diu que cal afirmar que Déu no es fa pales com a negador o limitador de la persona (com sostenia, en aquelles dates, el filòsof francès Sartre), sinó com a fonament últim, possibilitant i impulsor de la realitat humana i de la seva consegüent autoafirmació i autorealització personal i lliure

en el món. Així doncs, Déu no és un límit ni un competidor per a l'home, sinó la més radical i absoluta possibilitat de la persona i de la seva llibertat.

En les situacions límit, com és la mort, la persona i la vida que es cregueren autosuficients apareixen intrínsecament i psicològicament *inconsistents* i, per tant, referides al vertader fonament ontològic de la seva realitat i ésser en el món. "No som res", se'ns escapa davant la mort inesperada d'un ésser estimat. Com experimenta el protagonista de la novel·la d'Arthur Koestler *El zero i l'infinit*, quan captorrós pels trets d'afusellament sent que ha arribat el seu anorreament final i diu: "En la mort, la metafísica de la nostra inconsistència es fa real".

El fet de la religació, doncs, pot ser que sigui desatès per part de l'home. Però el que mai

podrà esdevenir és que sigui eliminat ontològicament sense que amb això s'esvaeixi la realitat i l'ésser de l'home i la cabdal comprensió d'ell mateix. La *religació i la fonamentació* de la persona en Déu constitueix l'única i màxima possibilitat metafísica perquè aquella pugui estar *essent i fent-se* lliurement en el món *entre i amb* les coses i els restants éssers personals i, sobretot, *des de, en, amb i enfront* de Déu. Un *des de, en, amb i enfront* aquests, que adhuc poden presentar el caràcter d'un rebel *contra* Déu.

Es el risc enorme i, potser tràgic, inherent a la condició de l'home, implantat i solt, a la vegada, *en i enfront* de la restant realitat i de Déu, en virtut, precisament, de la seva religació i fonamentació *a i en* Déu, el qual fa que l'home *sigui i lliurement* s'autorealitzi en el món com a persona.